

Arrest

nr. 137 725 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1991.

Op 13 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg.

Op 12 september 2014, met kennisgeving op 16 september 2014, neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.03.2014 werd ingediend door.

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): Z. (...)

Nationaliteit Servische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Vucitern

RR.(...)

Verblijvende te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt echter dat betrokkene nooit samengewoond heeft met zijn minderjarig Belgisch kind. Bijgevolg kan men niet stellen dat er hier voldaan is aan de gestelde voorwaarden dat de ouder het Belgisch kind begeleidt of vervoegt.

Op de bijlage 19ter dd. 19.02.2014 werden er extra bewijzen van de affectieve en financiële band met het kind opgevraagd om na te gaan of betrokkene eventueel in de figuurlijke zin van het woord zijn Belgisch kind komt 'vergezellen'. Ter staving van dit alles legde betrokkene volgende documenten voor: Foto's, een verklaring van de -moeder van het kind betreffende de afgesproken bezoeksregeling, rekeninguittreksels van P.C. (...) betreffende de alimentatie aan de moeder van het kind, verzoekschrift tot gratis rechtsbijstand, verzoekschrift betreffende de erkenning van het kind en de beslissing waarbij rechtsbijstand wordt verleend.

Wat betreft de affectieve band dient te worden opgemerkt dat de bewijzen zeer summier zijn. De foto's die zijn voorgelegd zijn voorzien van commentaar die bestaat uit een beschrijving van wie op de foto staat en een datum. Op zich kan uiteraard niet geverifieerd worden in welke mate deze beschrijvingen met de werkelijkheid overeen stemmen. Wat wel opvalt is dat er geen enkele foto van de vader en het kind bij steekt van voor de datum van » erkenning op 6.12.2013. Gezien het kind geboren is op 11.05.2012 is dit toch wel eerder merkwaardig te noemen.

Overeenkomstig het verzoekschrift van de advocaat betreffende de erkenning van het kind zou betrokkene voorheen wel degelijk pogingen hebben ondernomen om het kind te erkennen, echter ook dit is slechts een bewering, nergens in het dossier steken enige verifieerbare bewijzen betreffende deze bewering. Verder betreffende de eigenlijke bezoeksregeling van de vader aan het kind, is met helemaal duidelijk in hoeverre deze bezoeksregeling werkelijk plaats vindt. Vandaar dat de affectieve band niet als voldoende bewezen kan worden omschreven.

Wat betreft de financiële band met het kind dient te worden vastgesteld dat een zekere P.C. (...) kennelijk gedurende enkele maanden 75 euro heeft overgemaakt aan de moeder van het kind. Vooreerst is de link tussen mevrouw C. (...) en betrokkene niet duidelijk. Bovendien is het wel degelijk de bedoeling dat het engagement tegenover het kind wel degelijk uitgaat 'van betrokkene om de financiële band te kunnen vaststellen.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan het bovenstaande en wordt zijn verblijfsrecht geweigerd.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 40 ter van de vreemdelingenwet".

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.

Dat de reden van de beslissing de volgende is:

(...)

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

Op 13.03.2014 deed mijnheer een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie.

Uit de motivering van dienst vreemdelingenzaken blijkt dat zij de aanvraag tot gezinshereniging weigeren als vader van een minderjarig kind omdat hij niet samenwoont met zijn dochter en zijn affectieve en financiële banden met zijn dochter niet afdoende bewijst.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40 ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 40ter.[1 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. - dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden [2 Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.]2 Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar. Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.]1 (NOTA : bij arrest nr 121/2013 van 26-09-2013, heeft het Grondwettelijk Hof het artikel 40ter, tweede lid)

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij heeft samengewoond met zijn minderjarig Belgisch kind en er derhalve niet voldaan is aan de gestelde voorwaarde dat de ouder het Belgisch kind begeleidt of vervoegt.

Verzoeker is van mening dat deze motivering in strijd is met artikel 40 ter van de vreemdelingenwet.

Nergens voorziet artikel 40 ter uitdrukkelijk dat verzoeker dient "samen te wonen" met zijn Belgisch minderjarig kind.

Artikel 40 ter van de vreemdelingenwet stelt dat de ouder het Belgisch kind dient te begeleiden of vervoegen.

De woorden 'begeleiden' en 'vervoegen' betekenen niet automatisch dat het kind dient samen te wonen met verzoeker.

Indien dit wel het geval was dan had de wetgever dit ook zo uitdrukkelijk in artikel 40 ter opgenomen.

Wat nu niet het geval is.

Verzoeker dient het Belgisch minderjarig kind te begeleiden of vervoegen.

Dit betekent in feite dat verzoeker feitelijk een gezinscel dient te vormen met zijn dochter.

Samenwonen is strict genomen geen vereiste om een gezinscel te vormen.

Het bewijs van affectieve en/of financiële banden volstaat om aan te tonen dat er sprake is van een gezinscel.

In feite voegt dienst vreemdelingenzaken eigenlijk een voorwaarde toe aan artikel 40 ter van de vreemdelingenzaken door als volgt te motiveren: Uit de gegevens van het rijksregister blijkt echter dat betrokkene nooit samengewoond heeft met zijn minderjarig Belgisch kind. Bijgevolg kan men niet stellen dat er hier voldaan is aan de gestelde voorwaarden dat de ouder het Belgisch kind begeleidt of vervoegt.

Hierdoor is de bestreden beslissing een schending van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet.

Verder stelt dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing dat de bewijzen van affectieve en financiële banden van verzoeker en zijn dochter zeer summier zijn.

De affectieve en financiële band tussen verzoeker en zijn dochter kan bijvoorbeeld bewezen worden door aan te tonen dat hij een goed en regelmatig contact heeft met zijn kind of dat hij zijn kind financieel onderhoudt.

Verzoeker heeft volgende documenten neergelegd:

- ☐ Foto's
- ☐ Verklaring van de moeder van het kind betreffende de afgesproken bezoeksregeling
- ☐ Rekeninguittreksels P.C. (...) betreffende alimentatie aan moeder van het kind
- ☐ Verzoekschrift gratis rechtsbijstand
- ☐ Verzoekschrift betreffende de erkenning van het kind
- ☐ Beslissing waarbij gratis rechtsbijstand wordt verleend

Verzoeker had een relatie met mevrouw V.B.K. (...). Toen mevrouw ongeveer 3 maanden zwanger was, kwam er een einde de relatie tussen partijen.

Uit hun relatie werd 1 kind geboren:

- ☐ D.V.B. (...), geboren op 11.05.2012

Verzoeker is de biologische vader van D.V.B. (...).

Bij de geboorte van D. (...) was verzoeker in het ziekenhuis aanwezig doch werd hem de toegang geweigerd.

Mevrouw K.V.B. (...) weigerde niet alleen elk contact maar ook vrijwillig over te gaan tot erkenning van de dochter van partijen.

Zij stelde (totaal ten onrechte) schrik te hebben dat verzoeker het kind zou ontvoeren naar zijn land van herkomst.

Van bij de geboorte heeft verzoeker getracht contact op te nemen met mevrouw V.B. (...) en zijn dochter D. (...). Mevrouw weigerde echter elke vorm van contact of de erkenning ondanks verscheidene sms'en, telefoontjes etc...

Omdat mevrouw V.B. (...) elke medewerking weigerde, kon verzoeker niet anders dan zich naar een advocaat te wenden.

Hij nam eerst contact op met mr. V.V. (...). Zij trachtte de erkenning vrijwillig te bekomen doch zonder succes. Tussen de advocaat van verzoeker en de advocaat van mevrouw V.B. (...) werd getracht een oplossing te bekomen doch dit nam uiteraard enige tijd in beslag. Er werd gekozen om toch eerst te trachten minnelijk een oplossing te bekomen.

Aangezien verzoeker de kosten van een raadsman niet langer kon betalen, deed hij beroep op een prodeo-advocaat. Op 23.10.2013 werd mr. Dassen Kathleen hiervoor aangesteld.

Uiteindelijk is via bemiddeling tussen advocaten mevrouw K.V.B. (...) akkoord gegaan met een vrijwillige erkenning nadat mijnheer dreigde een procedure afstamming vaderschap op te starten voor de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde.

Dit blijkt uit volgende stukken:

- ☐ Brief van advocaat mevrouw V.B. (...) aan verzoeker d.d. 31.07.2013
- ☐ Brief van advocaat mevrouw V.B. (...) aan mr. V.V. (...) d.d. 24.09.2014
- ☐ Brief van advocaat mevrouw V.B. (...) aan mr. V.V. (...)
- ☐ Brief van mr. D. aan advocaat mevrouw V.B. (...) d.d. 23.10.2013
- ☐ Bewijs aanstelling prodeo procedure vaststelling vaderschap d.d. 23.10.2013
- ☐ Brief van advocaat mevrouw V.B. (...) aan mr. D. d.d. 23.10.2013
- ☐ Brief van advocaat mevrouw V.B. (...) aan mr. D. d.d. 29.10.2013
- ☐ Brief van mr. D. aan advocaat mevrouw V.B. (...) d.d. 04.11.2013
- ☐ Fax mr. V.V. (...) geen bezwaar tegen opvolging dossier van verzoeker d.d. 04.11.2013
- ☐ Brief van mr. D. aan advocaat mevrouw V.B. (...) d.d. 12.11.2013
- ☐ Verzoekschrift gratis rechtsbijstand aan de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde d.d. 25.11.2013
- ☐ Brief van advocaat mevrouw V.B. (...) aan mr. D. d.d. 26.11.2013 (akkoord erkenning)
- ☐ Bewijs aanstelling prodeo procedure omgangsregeling en onderhoudsgeld (datum aanvraag aanstelling 13.12.2013 en datum aanstelling d.d. 07.01.2014)

Na de erkenning van D. (...) zijn partijen erin geslaagd om terug afspraken te maken met elkaar en te communiceren.

Dit heeft ertoe geleid dat de contacten tussen verzoeker en zijn dochter D. (...) steeds meer en meer werden uitgebreid.

Omdat partijen terug afspraken konden maken, is een procedure voor de jeugdrechtbank (omgangsregeling en onderhoudsgeld) uiteindelijk niet opgestart moeten worden.

D. (...) verblijft thans elk weekend bij verzoeker. Partijen zijn dit minnelijk overeen gekomen. Zij kwamen eveneens overeen dat verzoeker een onderhoudsbijdrage zou betalen voor D. (...) van 75€/maand en eens hij werk heeft 125€/maand (zie stuk 11). Toen verzoeker D. (...) erkende verbleef hij illegaal in België. Doordat hij geen verblijfsdocumenten had, kon hij geen rekening openen. Via het

rekeningnummer van zijn vriendin, mevrouw P.C. (...), werd de onderhoudsbijdrage in het begin gestort. Dit was puur een praktische oplossing. Het bewijs dat er problemen waren voor de opening van een rekening van verzoeker blijkt ook uit stuk 8. Thans worden uiteraard de onderhoudsbijdragen wel rechtstreeks door verzoeker aan mevrouw V.B. (...) gestort.

Dat uit het voorgaande bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoeker geen affectieve en financiële banden met zijn dochter zou hebben.

Dienst vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met het feit dat mevrouw V.B. (...) de erkenning van D. (...) en ook omgangsrecht weigerde.

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om hiervoor de nodige stappen te zetten zodat hij als vader zijn rechten maar ook zijn plichten kon uitvoeren.

Het is logisch en meer dan menselijk dat eerst getracht wordt, alvorens een rechtbank ingeschakeld wordt, om een zaak te trachten minnelijk te regelen.

Dit heeft verzoeker gedaan doch neemt tijd in beslag.

Uiteindelijk heeft dit ook tot een minnelijke oplossing geleid.

Dit is alleen maar in het belang van D. (...).

Zij onderhoudt nu wekelijks contacten met haar vader.

Gelet op het voorgaande is het dan ook niet ernstig, redelijk, zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken om te stellen dat de bewijzen van affectieve banden van verzoeker en zijn kind zeer summier zijn.

Het dient benadrukt dat D. (...) op dit ogenblik nog maar 2 jaar oud is!

Dat verzoeker van bij de geboorte getracht heeft contact te zoeken met zijn dochter maar mevrouw dit weigerde.

Dat het derhalve niet redelijk en zorgvuldig is van dienst vreemdelingenzaken te stellen in de bestreden beslissing dat voor de datum van erkenning d.d. 06.12.2013 er geen enkele foto is van vader en kind en dit toch wel zeer merkwaardig is.

Dat verzoeker hieraan niets kon doen en niet liever had gewild dat hij foto's had van zichzelf en zijn dochter vanaf de geboorte!

Dat hij dan ook de nodige stappen heeft gezet om zijn rechten als vader uit te putten en uiteindelijk er in geslaagd is thans een goede relatie te hebben met zijn dochter als ook met mevrouw V.B. (...) waarmee thans afspraken gemaakt worden mbt de omgangsregeling.

Dat dienst vreemdelingenzaken dit had kunnen weten en hier rekening had mee dienen te houden aangezien verzoeker bij zijn aanvraag een verzoekschrift gratis rechtsbijstand voorlegde van zijn advocaat mr. Dassen Kathleen betreffende de erkenning van het kind.

Dat dienst vreemdelingenzaken had moeten weten dat alleen dergelijke verzoekschriften worden neergelegd als tegenpartij de erkenning weigert. Dat dit ook duidelijk te lezen staat in het verzoekschrift en dit dan ook de enige reden is waarom verzoeker geen foto's vanaf de geboorte kan voorleggen.

Dat de motivering van dienst vreemdelingenzaken hieromtrent niet zorgvuldig is en niet redelijk.

Verder stelt dienst vreemdelingenzaken dat hij niet helemaal duidelijk is in hoeverre de bezoeksregeling werkelijk plaatsvindt.

Dat dit niet ernstig is.

Verzoeker legt hiervan verschillende foto's voor.

Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift ook een verklaring voor van mevrouw V.B. (...) en zichzelf waarin de historiek wordt uiteen gezet als ook huidige omgangsregeling (stuk 11).

Dat hieruit duidelijk blijkt dat verzoeker zijn dochter per week 2, 3 of 4 dagen ziet en bij hem blijft slapen als ook dat hij de onderhoudsbijdrage van 75€ betaald.

Dat aldus bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoeker geen affectieve en financiële banden heeft met zijn dochter.

Dat de bestreden beslissing op dit vlak een schending is van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 40 ter van de vreemdelingenwet.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen duidelijk geen rekening gehouden heeft, minstens dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft.

Minstens blijkt niet dat er een afweging werd gemaakt in het dossier van verzoeker m.b.t. deze elementen, minstens is dit niet afdoende gemotiveerd.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de staatssecretaris voor asiel en migratie en voor maatschappelijke integratie op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De beginselen van behoorlijk bestuur : namelijk van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de bp nooit heeft samengewoond met zijn Belgisch minderjarig kind, terwijl artikel 40 ter Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de verzoekende partij dient samen te wonen met zijn minderjarig kind.

De verzoekende partij dient het kind enkel te “begeleiden” en “vervoegen”.

De verwerende partij zou een voorwaarde toevoegen aan artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verweerder evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar specifieke situatie heeft besloten tot de

weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Vooreerst merkt verweerder op dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat er nooit een effectieve samenwoning is geweest, vermits de vrijwillige erkenning dateert van 06.12.2013 en het kind werd geboren op 11.05.2012.

De verzoekende partij heeft zelfs geen contact gehad met het kind gedurende het eerste levensjaar.

Er kan dan ook geen sprake zijn van het "vervoegen" of "begeleiden" van het Belgisch minderjarig kind, aangezien de verzoekende partij in 2012 en 2013 zelfs geen contact had met het kind.

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet bepaalt immers :

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen." (eigen vet en onderlijning)

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij alsdat de samenwoning niet relevant zou zijn, terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Immers, de verzoekende partij heeft niet voldoende aangetoond dat er sprake is van een affectieve band.

Door summier en ongestaafd voor te houden dat betrokkenen elkaar frequent hebben gezien in 2014, en dat de moeder van het kind akkoord gaat met een omgangsrecht, toont de verzoekende partij niet aan dat er daadwerkelijk sprake is van een affectieve band tussen hemzelf en zijn kind.

De verzoekende partij heeft immers niet het bewijs voorgelegd dat de bezoeksregeling effectief doorgang vindt.

In zoverre de verzoekende partij stukken voegt bij zijn verzoekschrift, die het naleven van de omgangsregeling moeten bewijzen, laat verweerder gelden dat deze stukken niet voorlagen op 12.09.2014, datum van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verder toont de verzoekende partij ook niet aan wie P.C. (...) is, die gedurende enkele maanden 75,00 euro heeft overgemaakt aan de moeder van het kind.

Verweerder laat voorts gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet zelf bewijzen diende op te vragen van het bestaan van een affectieve en financiële band tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

Het komt uiteraard aan de vreemdeling toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren (zie ook: R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Voorhouden dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, zou de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel schenden (zie RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Verzoekende partij haar kritiek mist enige juridische en feitelijke grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar aanvraag diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, niet.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

(...)

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

(...)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

In casu diende de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart in in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, namelijk in functie van haar minderjarige Belgische dochter, geboren op 11 mei 2012.

In het kader van haar aanvraag legt zij in verband met de band die zij heeft met haar dochter voor het nemen van de bestreden beslissing volgende documenten voor:

- Verschillende foto's

- Verklaring van 8 december 2013 van de voormalige partner van de verzoekende partij, moeder van hun gemeenschappelijke dochter in verband met de erkenning van de dochter door verzoekende partij en de afspraken omtrent de betaling van alimentatie

- Rekeninguittreksels van een rekening op naam van P.C.

- Verzoekschrift voor gratis rechtsbijstand van de verzoekende partij om een procedure tot vaststelling van vaderschap te kunnen opstarten en de beslissing tot toekenning.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoekende partij haar dochter op 6 december 2013 heeft erkend, en dat het openbaar ministerie een onderzoek is gestart naar een mogelijke schijnerkenning.

De verwerende partij neemt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat:

“Uit de gegevens van het rijksregister blijkt echter dat betrokkene nooit samengewoond heeft met zijn minderjarig Belgisch kind. Bijgevolg kan men niet stellen dat er hier voldaan is aan de gestelde voorwaarden dat de ouder het Belgisch kind begeleidt of vervoegt.

Op de bijlage 19ter dd. 19.02.2014 werden er extra bewijzen van de affectieve en financiële band met het kind opgevraagd om na te gaan of betrokkene eventueel in de figuurlijke zin van het woord zijn Belgisch kind komt 'vergezellen'. Ter staving van dit alles legde betrokkene volgende documenten voor: Foto's, een verklaring van de -moeder van het kind betreffende de afgesproken bezoeksregeling, rekeninguittreksels van P.C. (...) betreffende de alimentatie aan de moeder van het kind, verzoekschrift tot gratis rechtsbijstand, verzoekschrift betreffende de erkenning van het kind en de beslissing waarbij rechtsbijstand wordt verleend.

Wat betreft de affectieve band dient te worden opgemerkt dat de bewijzen zeer summier zijn. De foto's die zijn voorgelegd zijn voorzien van commentaar die bestaat uit een beschrijving van wie op de foto staat en een datum.

Op zich kan uiteraard niet geverifieerd worden in welke mate deze beschrijvingen met de werkelijkheid overeen stemmen. Wat wel opvalt is dat er geen enkele foto van de vader en het kind bij steekt van voor de datum van » erkenning op 6.12.2013. Gezien het kind geboren is op 11.05.2012 is dit toch wel eerder merkwaardig te noemen.

Overeenkomstig het verzoekschrift van de advocaat betreffende de erkenning van het kind zou betrokkene voorheen wel degelijk pogingen hebben ondernomen om het kind te erkennen, echter ook dit is slechts een bewering, nergens in het dossier steken enige verifieerbare bewijzen betreffende deze bewering. Verder betreffende de eigenlijke bezoeksregeling van de vader aan het kind, is met helemaal duidelijk in hoeverre deze bezoeksregeling werkelijk plaats vindt. Vandaar dat de affectieve band niet als voldoende bewezen kan worden omschreven.

Wat betreft de financiële band met het kind dient te worden vastgesteld dat een zekere P.C. (...) kennelijk gedurende enkele maanden 75 euro heeft overgemaakt aan de moeder van het kind. Vooreerst is de link tussen mevrouw C. (...) en betrokkene niet duidelijk. Bovendien is het wel degelijk de bedoeling dat het engagement tegenover het kind wel degelijk uitgaat 'van betrokkene om de financiële band te kunnen vaststellen.’’

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij zich beperkt tot de conclusie dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat zij nooit heeft samengewoond met haar dochter, dient erop te worden gewezen dat deze kritiek berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers, de verwerende partij gaat blijkens de motieven van de bestreden beslissing over tot – nadat zij heeft vastgesteld dat verzoekende partij en haar dochter niet samenwonen en eerstgenoemde haar aldus niet vervoegt of begeleidt – een onderzoek van de affectieve en financiële band tussen beiden “om na te gaan of betrokkene eventueel in de figuurlijke zin van het woord zijn Belgisch kind komt 'vergezellen’”, waarbij de stukken worden onderzocht die de verzoekende partij heeft bijgelegd naar aanleiding van het aanvraagformulier bijlage 19ter waarbij haar gevraagd werd bewijzen van de affectieve en financiële band voor te leggen. Voorts stelt de verwerende partij nergens dat de toekenning van het verblijf staat of valt met het samenwonen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het betoog is aldus niet dienstig.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de affectieve en financiële band tussen verzoekende partij en haar dochter aangetoond wordt door aan te tonen dat zij een goed en regelmatig contact onderhouden en dat verzoekende partij haar dochter financieel onderhoudt, beperkt zij zich tot een loutere bewering en laat zij na zelf aan te tonen uit welke gegevens de verwerende partij het bestaan van een affectieve en financiële band ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing had kunnen afleiden. Uit de voorgelegde stukken blijkt geenszins dat de bezoeksregeling van de verzoekende partij in werkelijkheid wordt uitgevoerd, zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing. Uit de verklaring van de voormalige partner van de verzoekende partij blijkt slechts dat een bezoeksregeling werd afgesproken. Evenmin kan uit de rekeninguittreksels van een derde worden afgeleid dat de

verzoekende partij, wiens band met deze derde op geen enkele wijze blijkt of wordt verduidelijkt, zich zelf ten opzichte van haar dochter engageert tot het betalen van onderhoudsgeld. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, kan uit de verklaring van de moeder niet (met zekerheid) worden afgeleid dat de verzoekende partij haar dochter per week 2, 3 of 4 dagen ziet en bij haar blijft slapen alsook dat een onderhoudsbijdrage van 75 euro wordt betaald. Andere verklaringen van de moeder werden niet voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Van de loutere beweringen omtrent het feit dat de verzoekende partij gepoogd zou hebben vanaf de geboorte contact te leggen met haar dochter, het feit dat de erkenning en het omgangsrecht zouden geweigerd zijn door de moeder tegen de wil van de verzoekende partij, en het verloop van de procedure(s) tot erkenning van het kind, is geen weerslag te vinden in het administratief dossier zoals dit voorlag ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift verschillende stukken voorlegt waaruit deze historiek zou moeten blijken, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij het voorgaande had kunnen afleiden uit het verzoekschrift om gratis rechtsbijstand met het oog op de erkenning van het kind. Bovendien wijst de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar dit stuk en stelt zij hieromtrent het volgende: *“Overeenkomstig het verzoekschrift van de advocaat betreffende de erkenning van het kind zou betrokkene voorheen wel degelijk pogingen hebben ondernomen om het kind te erkennen, echter ook dit is slechts een bewering, nergens in het dossier steken enige verifieerbare bewijzen betreffende deze bewering.”* In haar verzoekschrift weerlegt de verzoekende partij geenszins de vaststelling van de verwerende partij. Hoe dan ook doet het voorgaande geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij gedurende verschillende jaren geen contact had met haar dochter, hetgeen logischerwijs resulteert in het gebrek aan een affectieve band tussen beide in het verleden. Verzoekende partij ontkent overigens niet dat er voor de erkenning op 6 december 2013 geen sprake was van contact. Het tegendeel blijkt evenmin uit het administratief dossier.

Evenmin komt het de Raad toe, gelet op haar annulatiebevoegdheid in het kader van voorliggend beroep, de in het kader van het verzoekschrift voorgelegde stukken te beoordelen, nu dit buiten zijn bevoegdheid valt. Hoe dan ook zijn de beweringen van de verzoekende partij gelet op het voorgaande niet van aard dat zij de motieven van de bestreden beslissing vermogen te weerleggen.

Ook waar de verzoekende partij voorhoudt dat de contacten tussen haar en haar dochter *“steeds meer en meer werden uitgebreid”* en dat de dochter elk weekend bij de verzoekende partij zou verblijven, betreft dit loutere beweringen, die verzoekende partij bovendien voor het eerst in het kader van huidig verzoekschrift naar voor brengt. Dat de verzoekende partij zelf een onderhoudsbijdrage zou betalen, zoals weliswaar afgesproken blijktens de verklaring van de voormalige partner van de verzoekende partij, blijkt evenmin, zodat de verwerende partij in alle redelijkheid oordeelde dat *“Wat betreft de financiële band met het kind dient te worden vastgesteld dat een zekere P.C. (...) kennelijk gedurende enkele maanden 75 euro heeft overgemaakt aan de moeder van het kind Vooreerst is de link tussen mevrouw C. (...) en betrokkene niet duidelijk. Bovendien is het wel degelijk de bedoeling dat het engagement tegenover het kind wel degelijk uitgaat ‘van betrokkene om de financiële band te kunnen vaststellen.’* Voorts liet de verzoekende partij na voor het nemen van de bestreden beslissing haar band met mevrouw P.C. te verduidelijken. Loutere beweringen in het kader van het verzoekschrift doen aldus geen afbreuk aan voorgaand motief van de bestreden beslissing. De verzoekende partij ontkent evenmin dat zij zelf niet de onderhoudsbijdragen stortte, en van de bewering dat zij dit thans wel zou doen, ligt geen enkel bewijs voor.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bezoekenregeling blijkt uit de foto's die bij de aanvraag werden voorgelegd, weerlegt zij allermindst de stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat *“De foto's die zijn voorgelegd zijn voorzien van commentaar die bestaat uit een beschrijving van wie op de foto staat en een datum. Op zich kan uiteraard niet geverifieerd worden in welke mate deze beschrijvingen met de werkelijkheid overeen stemmen. Wat wel opvalt is dat er geen enkele foto van de vader en het kind bij steekt van voor de datum van » erkenning op 6.12.2013. Gezien het kind geboren is op 11.05.2012 is dit toch wel eerder merkwaardig te noemen”*. Uit foto's waarbij handmatig een datum werd bijgeschreven, kan overigens geen 'bezoekenregeling' blijken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat een affectieve en financiële band als onvoldoende bewezen kan worden omschreven.

Gelet op het voorgaande en op de motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij haar dossier niet grondig onderzocht zou hebben.

Zij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van de grondrechten van het sociaal handvest, artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet*”.

Het middel luidt als volgt:

“b) Schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van de grondrechten van het sociaal handvest, artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Het familieleven van verzoeker met zijn dochter wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Deze bepaling waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn.

Tussen ouders en kinderen is er quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehad e.a. t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

Het gezinsleven van verzoeker met zijn dochter blijkt duidelijk uit de verklaring van mevrouw Van Broeck en verzoeker en de andere stukken van de inventaris.

Het gezinsleven van mijnheer en zijn dochter dateert van voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde

personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHMR 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker beroept zich dan ook op het recht op een familie en privéleven dat hij met zijn dochter moet kunnen uitoefenen.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr 50435/99).

Artikel 24 van het handvest van de grondrechten van de Europese unie luidt:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Artikel 51 bepaalt: 1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld....

De bijlage 20 die werd afgeleverd aan verzoeker is een bevel om het grondgebied te verlaten en is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4. van de terugkeerrichtlijn.

Overweging 22 van de terugkeerrichtlijn verduidelijkt dat "overeenkomst het verdrag van 1999 van de verenigde naties inzake de rechten van het kind de lidstaten dienen bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het EVRM dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen."

Overweging 24 voegt hieraan toe: "in deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend.

Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn voorziet dat bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn de lidstaten rekeneing houden met:

a) Het belang van het kind

b) Het familie- en gezinsleven

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]1

Hieruit blijkt dat de terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan dienst vreemdelingenzaken om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel zijn gezinsleven en het hoger belang van zijn dochter in aanmerking te nemen.

Dat DVZ, door aan verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten te geven, "kennelijk onredelijk" handelt omdat hij een uitwijzingsbevel afgaf aan een vreemdeling zonder een afweging te maken van artikel 8 van het EVRM.

Indien verzoeker het land dient te verlaten en gevolg geeft aan de bestreden beslissing betekent dat hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst, Servië, en in feite geen contact meer kan hebben met zijn dochter.

Dit is niet in het belang van het kind en in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Immers de moeder van het kind heeft geen relatie meer met verzoeker.

Zij zal ook nooit naar Servië gaan om daar te gaan wonen zodat verzoeker een contact zou kunnen hebben met zijn dochter.

Dit zou ook gewoon absurd zijn.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van de grondrechten van het sociaal handvest, artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM, artikel 24 van de grondrechten van het sociaal handvest, artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beroept zich op het recht op een familie- en privéleven met zijn dochter.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

8/11

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Verweerder wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij er niet is in geslaagd een affectieve band aan te tonen tussen hemzelf en zijn kind.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden.

Er weze bovendien opgemerkt dat het volledige gezin het Rijk dient te verlaten.

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwrict'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Inzake de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet laat verweerder gelden dat verzoekende partij er met haar kritiek aan schijnt voorbij te gaan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing diende te motiveren over de elementen bedoeld in dit artikel 74/13. Immers bevat deze bepaling geen motiveringsplicht.

Het volstaat dan ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing impliciet rekening heeft gehouden met de in voormelde bepaling opgesomde elementen waaronder het hoger belang van het kind. In casu toont verzoekende partij op geen enkele manier aan dat dit niet het geval zou zijn.

Meer zelfs, verzoekende partij heeft dienomtrent expliciet gemotiveerd dat er geen contact is met de vader, en dat er onvoldoende bewijzen voorliggen van een affectieve band, wat merkwaardig gezien het kind is geboren op 11.05.2012.

Het weze verder tot vervelens toe herhaald dat verzoekende partij niet aantoont dat er wel sprake is van een contact met de vader; zij erkent zelfs dat dit op heden niet het geval is doch houdt voor dat dit mogelijks in de toekomst wel zou zijn. Deze hypothetische beschouwingen kan uiteraard geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Om dezelfde reden kan ook de schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn niet aanvaard worden.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar Belgisch minderjarig kind waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar Belgische minderjarige dochter en stelt dat het gezinsleven voldoende blijkt uit de verklaring van haar voormalige partner en uit de stukken die zij bijbrengt. Zij meent dat het niet in het belang is van haar dochter dat zij geen contact meer zal kunnen hebben met haar als gevolg van de bestreden beslissing, en dat haar voormalige partner nooit naar Servië zal gaan om daar te wonen om het contact te verzekeren omdat de relatie beëindigd is, waarbij zij verwijst naar verschillende bepalingen omtrent de bescherming van de rechten van het kind.

Partijen betwisten niet dat de verzoekende partij vader is van een Belgisch kind. Wat de vraag betreft of er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven dringt zich verder de vaststelling op dat voor de erkenning op 6 december 2013 van de op 11 mei 2012 geboren dochter geen enkele band tussen verzoekende partij en haar dochter blijkt. Eveneens is niet betwist dat de verzoekende partij tot op heden nooit heeft samengewoond met haar dochter. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt voorts dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordeelde dat er geen sprake is van een voldoende bewezen affectieve en financiële band tussen beiden.

Niettemin volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: het EHRM) dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarige kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden door latere gebeurtenissen kan worden verbroken (EHRM 22 januari 1996, Gül / Zwitserland). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto familyties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het

contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt echter dat de verwerende partij op redelijke wijze heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een bewezen affectieve en financiële band tussen de betrokkenen. Met betrekking tot deze band stelt zij in de bestreden beslissing *“Wat betreft de affectieve band dient te worden opgemerkt dat de bewijzen zeer summier zijn. De foto’s die zijn voorgelegd zijn voorzien van commentaar die bestaat uit een beschrijving van wie op de foto staat en een datum. Op zich kan uiteraard niet geverifieerd worden in welke mate deze beschrijvingen met de werkelijkheid overeen stemmen. Wat wel opvalt is dat er geen enkele foto van de vader en het kind bij steekt van voor de datum van » erkenning op 6.12.2013. Gezien het kind geboren is op 11.05.2012 is dit toch wel eerder merkwaardig te noem .*

Overeenkomstig het verzoekschrift van de advocaat betreffende de erkenning van het kind zou betrokkene voorheen wel degelijk pogingen hebben ondernomen om het kind te erkennen, echter ook dit is slechts een bewering, nergens in het dossier steken enige verifieerbare bewijzen betreffende deze bewering. Verder betreffende de eigenlijke bezoekenregeling van de vader aan het kind, is met helemaal duidelijk in hoeverre deze bezoekenregeling werkelijk plaats vindt. Vandaar dat de affectieve band niet als voldoende bewezen kan worden omschreven.

Wat betreft de financiële band met het kind dient te worden vastgesteld dat een zekere P.C. (...) kennelijk gedurende enkele maanden 75 euro heeft overgemaakt aan de moeder van het kind Vooreerst is de link tussen mevrouw C. (...) en betrokkene niet duidelijk. Bovendien is het wel degelijk de bedoeling dat het engagement tegenover het kind wel degelijk uitgaat 'van betrokkene om de financiële band te kunnen vaststellen.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan het bovenstaande en wordt zijn verblijfsrecht geweigerd.”

Voorts kan de Raad er op wijzen dat de loutere erkenning van de vaderschapsband niet volstaat om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, dit is effectief beleefde gezinsbanden, op het moment van de bestreden beslissing aan te tonen. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog verder niet dat de omgangsregeling die afgesproken is werkelijk wordt uitgevoerd zoals overeengekomen. Een zeer nauwe band kan gelet op het voorgaande met zekerheid worden uitgesloten.

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een aangetoond beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient er op te worden gewezen dat het gaat om een situatie van eerste toelating aangezien er aan de verzoekende partij geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het uitoefenen van een eventueel omgangsrecht met het kind in het buitenland. De verzoekende partij geeft zoals hoger gesteld enkel aan dat gezinsleven voldoende blijkt uit de verklaring van haar voormalige partner en uit de stukken die zij bijbrengt. Zij meent dat het niet in het belang is van haar dochter dat zij geen contact meer zal kunnen hebben met haar als gevolg van de bestreden beslissing, en dat haar voormalige partner nooit naar Servië zal gaan om daar te wonen om het contact te verzekeren omdat de relatie beëindigd is, waarbij zij verwijst naar verschillende bepalingen omtrent de bescherming van de rechten van het kind.

De vraag rijst echter of er sprake kan zijn van onoverkomelijke hinderpalen, nu het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op het moment van de bestreden beslissing niet wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt. Indien de verzoekende partij meent dat zij heden wel een beschermenswaardig gezinsleven kan aantonen, dan dient erop te worden gewezen dat, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat, de verzoekende partij zelf ook gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij in België of vanuit het buitenland een nieuwe aanvraag tot gezinsherenging indient in functie van haar Belgische minderjarige dochter. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.

Ten overvloede wijst de Raad in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen voldoende nauwe band blijkt tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind en de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit het herkomstland Servië niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is de verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst. Dit klemmt nog meer nu uit een email van 6 december 2013 in het administratief dossier blijkt dat de moeder van het kind voorhoudt dat verzoekende partij geen interesse heeft voor het kind en de erkenning enkel gebeurde om verblijfsrechtelijke voordelen te verkrijgen.

De verzoekende partij betoogt nog dat de belangen van het kind mede in overweging dienen te worden genomen, waarbij zij verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Unie, naar de overwegingen 22 en 24 en artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat volgens de verzoekende partij de omzetting vormt van genoemd artikel van de terugkeerrichtlijn. Op de verwerende partij zou de verplichting rusten om bij het nemen van de bestreden beslissing het gezinsleven en het hoger belang van de dochter van de verzoekende partij in aanmerking te nemen.

De verwerende partij wees er in dit verband evenwel op dat de verzoekende partij nooit heeft samengewoond met haar minderjarig Belgisch kind, dat in casu niet gesteld kan worden dat voldaan is aan de voorwaarden dat de ouder het Belgisch kind begeleidt of vervoegt, dat wat betreft de affectieve band tussen beiden de bewijzen zeer summier zijn en dat wat betreft de financiële band niet duidelijk is dat een engagement uitgaat van de verzoekende partij. Meer bepaald wijst de verwerende partij er op dat de aangebrachte foto's van een commentaar voorzien zijn die niet geverifieerd kan worden, dat er bovendien geen enkele foto werd voorgelegd die dateert van voor de erkenning van het kind door de verzoekende partij op 6 december 2013, dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen omtrent pogingen om het kind te erkennen, dat niet duidelijk is in hoeverre de bezoeksregeling werkelijk plaatsvindt en dat niet duidelijk is wat de band is tussen de verzoekende partij en P.C. die gedurende enkele maanden geld heeft overgemaakt aan de moeder van het kind. Aldus kan niet zonder meer worden gesteld dat de belangen van het kind niet in overweging werden genomen. De verzoekende partij blijft verder zelf in gebreke om in concreto toe te lichten dat er gegronde redenen zijn betreffende de belangen van het kind die zich verzetten tegen het oordeel van de verwerende partij. Zo blijkt

bijvoorbeeld niet dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde aspecten die haar relatie met haar kind kenmerken. Het enkele gegeven dat een bezoekenregeling zou zijn afgesproken, geeft nog niet aan dat er in huidig dossier bepaalde dwingende aspecten voorhanden zijn die erop wijzen dat het belang van het kind de nabije aanwezigheid en regelmatig contact met haar vader noodzaakt. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat de belangen van het kind niet voldoende in rekening werden gebracht.

De Raad merkt bovendien op dat de terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde, zoals de verzoekende partij overigens zelf aangeeft waar zij stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van genoemde richtlijn. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Een schending van genoemde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN